

En sørgelig Tildragelse,
som hendte i Melø den 22de Januar 1859, da Karl Tommassen Kilvig skulde opdrage sin
Line tæt ned for Landet; han havde med sig sin ældste Søn, 12 Aar gammel, og en Pige.
Veiret var stille, da han reiste; men da han var kommen til sit Bestemmelsessted, var det
ligesom Gud udsendte Efaias med Budet: Beskik dit Hus; thi Du skal dø. Og heraf bør
Enhver betænke, at den sidste Dag er usikker, og kan lige saa vel være i Dag som i
Morgen, da vore Dage paa Jorden ere som en Skygge, og her ikke er vort Blivested.

1. Krøn. 30, 15.

Forfattet af 2.5.1.

Tromsø, 1859.

Forlagt af M. Urdal. J. B. Foss's Bogtrykkeri.

Mel. O Kiære Sjel, frygt aldrig mer.

En christen Sjel maa staa paa Vagt,
og paa sin Vandring give Agt,
at Foden ikke glider,
Da Veien smal og farlig er,
Belagt med Møie og Besvær.
Der mangt et Stød vist møder,
Som kun vort Suk forøger.

2. Og denne Vei vi vandre maa,
Om vi den Glæde skal opnaa,
Som Gud i Ordet lover
Den som til Enden bliver ved
At kjempe for sin Salighed,
Og naar da ved Guds Trone
Den skjønne Livsens Krone

3. Men før vi denne kan opnaa,
Da maa vi her fra Verden gaa
Som Følgesvend med Døden.
Vi maa af Verden blive kjed,
Og smage Alt som Bitterhed,
Hvad som er skjønt at skue,
Forøger kun sin Lue.

4. Skjønt Døden er ei altid kjær,
Den en Fredsforstyrer er,
Naar den uventet kommer,
Og den har ofte ved sin Braad
Fraskillet Ven fra Ven paa Jord,
Som Smerte stor medfører
For den som Sorgen rører.

5. I Naboegnen nyligen
har den frarevet os en Ven,
en Fader og Forsørger,
som i sin bedste Kraft og Aar
Kun øvet hjælp til deres Kaar,
Som nu forladte kvidre
Ved Sorgfuld Moders Side.

6. Han var fast ved sit Hus og Hjem
Til hver en Tid og hver en Stund,
Og sjelden Bølgen pløiet.
Han levede som Abel god
Af Faar og Jord han forstod,
Og ei som Fædre mange
Maa hen til vilden Strande.

7. Men Gud ham det i Sinde gav
At han skuld' ud paa dyben Hav
Fra Landet med sin Line
Og sænke den paa Havets Bund,
Og den opdrage om en Stund,
Som han opmærksom bier,
Da Dødens Budskab tier.

8. Da Livets Timeglas's Sand,
Udrunden var, han strax fra Land
Med Søn og Pige reiste,
Og hastede hen til det Sted,
Hvor han sin Stav skuld' lægge ned
Og Alt fra sig hengive,
Og ned i Graven stige.

9. Thi da han kom hen til det Sted,
Som var hans sidste Øiemed,
Da spendte Gud sin Bue.
For han som raader over Alt,
Han gav da Vinden saadan Kraft,
At mangt et Hjerte bæved
For dem paa Søen stræved.

10. Og det ei længe varet har
Før Baaden den omkastet var
Og Mand og Pige døde.
Men lille Søn paa Hvelvet kom,
Skjønt Baaden to Gang kastes om,
Saa styrket Gud hans Hænder
Og hannem hjælp tilsender.

11. Men Konen selv sig Budskab bar,
Da hendes Øie seet har
Til Stedet, hvor det skede.
O hvilken Smerte for din Sjel.
Du fik ei byde ham Far vel,
Og ikke Afsked tage
Med din saa kjere Mage.

12. Du stod i Hjertet vist beklemmt,
Og Sorgens Harpe var opstemt
For Dig med Klagetonen.
Her hjalp ei Bøn, her hjalp ei Raab,
Nei, deres Svar det blev din Graad.
Det blev dig snart at tænke ,
At du bar Navnet Enke.

13. Men kjere giv dig i Guds Magt,
For han som har den Byrde lagt
paa dine svage Skuldre,
han vil vel ogsaa lette den,
Og vil dig hjelpe som en Ven,
Og du maa skjønt med Smerte
Ham takke ud af Hjerte.

14. Tænk at Du ogsaa engang skal
Forlade denne Jammerdal.
Om Du blev nu tilbage,
Saa skal Du dog gjensee ham der,
Hvor jeg vil ønske at hans Sjel
Nu fri fra Sorg og Plage
Sig fryder med de Glade.

15. Det er vel tungt for dig at see,
At dine Børn to Gange tre,
Er som forladte Fugle.
Men Gud han det jo lovet har,
At han vil være til Forsvar
For hver som her forlades,
Saa de skal ikke skades.

16. Og mange skjønnne Lignelser
Os Skriften viser om Enhver
Som her forladt har været.
Thi da han tog fra Ester hen
Fader og Moder, han en Ven
Til hende monne sende,
Som hendes Nød afvendte.

17. Da Mephiboset blev forladt
af Fader, han strax fik en Plads
ved Davids Bord at æde.
Og om det nu seer farligt ud,
Saa frygt dog ei, thi Gud er Gud,
Han sørger for de Poder,
Hvortil Du kaldes Moder.

18. Og fremfor Alt Veninde kjer,
Tænk at Du her en Fremmed er
I dette Synds Sodoma.
Du maa atraa et bedre Hjem,
Og bede Gud at han derhen
Din Sjæl af Naade tage
Fra Sorrow, Suk og Plage.

19. For naar Man er i Lykkens Skjød,
Da tænkes ikke paa den Nød,
Som os saa ofte møder,
Naar Gud vil række Haanden ud
Og bøie os efter sit Bud,
Saa vi skal alt forsage
Og Korset paa os tage.

20. Naomi var i Noah glad,
Da hun og Elimelik Sad
I Fred og gode Dage,
Men Døden sig imellem sneg,
Og Manden bort til Graven drev,
Og Sønner to tillige.
Hvad kunde hun vel sige.

21. Men Herren som er altid god,
Han gav og hende Kraft og Raad,
Til rette Hjem at vandre.
Saa følg Du ogsaa Herrens Bud,
Og drag dit Sind fra Verden ud,
Og taal din korte Plage,
Som snart skal Ende tage.

22. Den Pige som med Manden var,
Et Diebarn tilbage har,
Som ei kan Sorgen føle,
Det kan ei nævne Moders Navn,
Det kan ei mindes Moders Favn,
Men glad og uden Klage,
Det er i disse Dage.

23. Men Gud han al Ting styrer saa,
At det til Gode tjene maa
For dem som hannem elske.
Saa kan vel Ingen granske ud
Hans Hensigt her med Dødens Bud.
Men dette bør os Alle
Oppvække af vor Dvale

24. Saa det nødvendigt er for hver,
At sørge for sin arme Sjel
I disse Naadens Dage.
Thi naar den frelses, vindes Alt,
Men tabes den, ak hvor den faldt,
Derom vor Frelser taler,
Og for sin Ven afmaler.

25. Saa vil jeg da i Jesu Navn
Befale dig i Herrens Favn,
Som Sorgen har nedbøiet,
Og ønske at Du engang skal
Gjenfinde blandt de Frelstes Tal
Din Mand og Børn tillige
I søde Himmerige.